

A. Hackman:

Vähäkypö, Perkiön kylä,

Mäkihaka 1907-1908.

Arkeol. Kom. $\frac{6}{91}$ 1910.

¹ Intermedt den 20 januari 1910.

Åtföljes af fyra planer öfver Mätki-
haka och dess förelämnningar.

Lillkyro.

Gräfvorna på Mätkihaka i Perkiöby.

Perkiöby består af 4 genom åkrar från hvarandra skilda delar, af hvilka den nordligaste (nägra till hemmanen Ojaupera och Flauteri hörande torp m. m.) och den sydligaste (hemmanen Huovari, Hakala och Mairoo) ligga på en höjdstrecka, som löper parallellt med Kyroälven på ungefär 6-700 m afstånd från densamma. På denna höjdstrecka finnas talrika forngräfvar, hvilka ligga dels på backarna Mahlaistentönkkä och Kirstin- eller Tönkkämäki invid den norra bydelen, dels på Pääkkönmäki S och SO om den södra bydelen. Under de sista 5 åren ha flera af dessa gräfvar blifvit undersökta af dr U. T. Sirelius och mig: På Pääkkönmäki undersökte jag år 1906 resterna af ett förstört stenkummal (nr 136 i J. R. Arpelins förteckning öfver stenkumlen i Lillkyro socken; jfr min berättelse i Topograf. arkivet sam. St. N. M. 4750: 17-22) samt kartlade detsamma närmaste omgifning, inom hvilken är 1873 en romersk bronskastall (St. N. M. 1453) blifvit hittad. — De flesta gräfvningarna hafva dock blifvit utförda på backarna invid den norra bydelen.

På den sydligaste af dessa backar, Kirstin- eller Tönkkämäki, finnas 5 jordblandade stenrösen. Af dessa undersökte dr Sirelius under åren 1903-1905 3 (nr 150, 151 och 152 i Arpelins förteckning) samt påbörjade utgräfvningen af det fjärde (nr 151 B); (jfr St. N. M. 4279: 33-49; 4449: 1-6; 4604: 1-146 samt kartor i Topografiska arkivet).

N och NO om Kirstinmäki och skild från densamma genom en dalgång ligger Mahlaistentönkkä, på hvars sydöstra sluttning invid än kan Serafia Hostkineus stuga rester af 3 stenrösen äro synliga (nr 139-141 i Arpelins förteckning).

Dessa underökter af dr Sirelius år 1903. (Jfr St. N. M. 4279: 1-30 och kartor i Top. ark.).

På Mahlaistentönkkäs krön ligga O om nyssnämnda stuga Kalliomäki under Gjanperä hemman lydande byggnadskomplex och åkerstappar. Området närmast N och NO om torpet, där Mahlaistentönkkä sluttar ner mot en sänka, upptages af en beteskage, kallad Mäkihaka och tillhörigt Matti Flanteri-hemman (nr 5). Äfven här har dr Sirelius värtställt utgräfningar, hvarvid han undersökte följande fornlämningar:

a) hälften af ett stort stenkummel, hvars västra del blifvit undanskaffad och förvandlad till åker (nr 142 i Aspelins förteckning och nr 1 på min karta öfver Mäkihaka); beläget på Gjanperä hemmans mark ungefär 45 m O från en stor riabyggnad, som står på gränsen mellan Kalliomäki torps och Flanteri hemmans mark; undersöktes år 1903 (St. N. M. 4279: 31, 32).

b) resterna af en brandgraf med en stor midtsten, belägen på Flanteri hemmans mark på östra sluttningen af Mäkihaka och ungefär 14 m N om nyssnämnda fornlämning (nr 143 i Aspelins förteckning och nr 2 på min karta öfver Mäkihaka); undersöktes år 1906 (St. N. M. 4746: 1-16).

c) en brandgraf, liggande på Mattai Mäkihakas norra sluttning ungefär 12 m NW från ofoannämnda rias nordvästra hörn, på Flanteri hemmans mark (nr 145 i Aspelins förteckning och nr 3 på min karta öfver Mäkihaka); undersöktes år 1906 (St. N. M. 4746: 17-33).

I juni 1907 besökte jag under en tjänsteresa till Österbotten Perkiöby och fortsatte de af dr Sirelius påbörjade utgräfningarna på Mäkihaka.

Denna kage hör, såsom redan nämdes, till Matti Flanteri hemman (nr 5) och bildar ett smalt från SW till NO sig sträckande inhiqnadt område af ungefär 140 m längd och 50 m bredd, som är betäckt med en kortlig vegetation

- mycket gräs, enbuckar, lingonris, ljung m. m. - Hagens södra hälft upptages af en ojämna från S-N och SW-NO sluttande platta, ur hvilken här och där bärggrunden sticker fram. Den norra hälften är sank. På några ställen inom densamma liggas dels gruppvis, dels enstaka - ett antal väldiga flyttblock. Sådana block, men af mindre dimensioner, förekomma äfven inom den södra sidan. Där liggas äfven öfvan nämnda brandgrafvarna nr 6 och 8c. Dessa voro enligt dr Sirelius icke utmärkta genom några egentliga högar eller rösen. Allt, som tydde på förefinligheten af en forngraf, var på ^{kvartstället} kvartstället en mycket låg, knappt märkbar upphijning af den gräsbevuxna marken, ur hvilken större och mindre stenar stucko fram. Liknande låga och något steniga upphijningar finnas på flera andra ställen inom hagen. De äro på en liten af dr Sirelius ritad kartskiss betecknade med siffrorna 5-9.

Tydliga rester af ett jordblandadt stenröse funnos dock på plattans högsta punkt mellan den öfvan omnämda rian och Kalliomäki torps uthuslänga, på gränsen mellan Flanteri och Ojanperä hemman (Kalliomäki torp). Denna återstod af en grafhöj, som på Sirelius kartskiss är betecknad med nr 4, i Aspelius förteckning med nr 144 och på min karta med II, undersöktes af mig den 12-14 juni 1907.

Undersökning af röset nr II.

Af grafven voro endast bottenstenarna kvar, ur vilkas mitt ett ungefär 2,6 m långt, 2 m bredt och 1,10 m högt stenblock, den s. k. silmäkivi eller centralstenen, reste sig (toppens höjd öfver nollpunkten vid A 0,80 m, jfr kartan). Många af dessa bottenstenar hade, såsom af fotografien och planritningen framgår, liksom de ansevärdiga dimensioner. En af dem, stående vid rösets sydöstra rand var t. o. m. lika

hög som centralstenen, likväl till omfång mindre än denna. Bland de öfriga förekommo stenar af 1,5 m längd och 0,40 m höjd. Tallmänhet voro stenarna vid rösets kanter större än de i dess mitt, hvilka sistnämnda före undersökningen endast till en del voro synliga ofran grästoorfven. Det område, som bottenstenarna betäckte, bildade med osäkra och ojämna gränser en rektangel af cirka 13 m längd och 6,5 m bredd men motsvarade synbarligen ej grafvens hela ursprungliga yta, ty öfren utanför rösets nuvarande södra gräns hittades i det djupsavatta kulturlager, som här betäckte berggrunden, några brända bensmolor och en glaspärla. Utan trifsel har en del större stenar blifvit bortförd från rösets södra kant och sannolikt har detta ursprungligen varit rundare än nu. En del af de vid rösets södra kanter liggande stenarna härstammar möjligen från dettas högre skikt, från hvilka de i så fall vid rösets förstöring ha fallit ner och rullat utanför dess fot. Vid undersökningen, som börjades vid rösets östra sida, gjordes följande iakttagelser. Bottenstenarna lägo i ett kulturlager af växlande djup (ungefär 2-40 cm), under hvilket, liggande på berggrunden¹ fanns ett orördt tunnt lager af sandblandad lera. I rösets östra del och vid dess södra kant framträdde berggrunden strax under det några få cm tjocka kulturlagret. Under gräfningsarbetena och vid sällan- det af den uppgräfvda jorden hittades här och där i kulturlagret på ringa djup under torfven kringspredda öfver rösets västra, södra och östra delar brända bensmolor, hvilkas sammanlagda vikt vid vägning på museet befanns utgöra 88 gr. De saknades helt och hållet endast i rösets norra del. Utom bensmolorna hittades följande föremål, som äro närmare beskrifna och delvis afbildade i museets katalog under nr 4902: 14-43:

föremål af järn: fragment af ett beslag (?); kängan till en knif (?); fragment af en sköldbuckla (?); några spikar, bland dem troligen äfven moderna;
 föremål af brons: fragment af ett bronsband;
 föremål af glas: 3 fragmentariska glaspjärlor;
 föremål af lera: ett 20-tal bitar af ett (eller flera?) kärn af grof lera, hvilka alla hittades inom rösets västra hälft; ett stycke bränd lera med aftryck af två träpinnor, mellan hvilka det synes ha varit inklämdt; ett antal andra bitar af bränd lera.

Desutom hittades, äfvenledes i rösets västra del, många bitar järnslag samt på flera ställen nära dess södra kant flera rist- eller knotänder.

Efter undersökningen uppkastades röset på nytt och återställdes, så vidt detta var möjligt, i dess gamla skick.

Undersökning af brandgraven I.

Ungefär 40 m NNO från röset nr II ligger på nedre delen af platåns sluttning och nära intill den Körväg, som leder genom Mäkihaka, den fornlämning, hvilken på dr. Sieelius lilla kartskiss är utmärkt med nr 8, på min karta åter med nr I.

Här var det några stora stenar, hvilka sågs ut att höra till en forngraf. De omgäfvo nämligen i en ofullständig och oregelbunden krets ett stenblock af 2,6 m längd och 1,15 m bredd, som gjorde intryck af att hafva tjänat som centralsten i ett (severmera förestödt) röse. Detta block hade för några år sedan blifvit sprängdtitu, hvarvid det bortsprängda stycket (b på kartan) lämnats liggande invid själfras grundstommen (a). Rundtomkring själfras blocket hade, troligen vid samma tillfälle,

gräfts en grop. Vid den norra bågen af det förmodade rösets omkrets låg ett antal mycket stora stenar (af hvilka t. ex. en mätte $1,35\text{m} \times 0,80\text{m} \times 0,49\text{m}$, en annan $0,90\text{m} \times 0,90\text{m} \times 0,30\text{m}$); något mindre voro de stenar, som funnos S och SO om centralstenen. Marken mellan stenarna var tuffvig och ojäm, beväxten med magert gräs och enbuskar samt sluttade från SO till NW.

Vid undersökningen (den 11. och 12. juni ¹⁹⁰⁷ 1908) blottades ett nästan rundt område med en radie af ungefär 6 m längd, hvars medelpunkt låg invid centralstenens nordvästra hörn. Under torfen framträdde ett några cm tjockt lager af mylla, som låg öfver orörd sandjord. Den sydvästra delen och kanterna af det undersökta området innehölle dock ej något egentligt kulturlager.

Fyndet voro här obetydliga. De bestodo i ett fragment af en glasmosaikpärla (hittadt vid punkt 4 på planritningen), några järnbitar, som härrova från de kilar, hvilka hade användts vid centralstenens sprängning, ett par bitar af ett lerkärl, några bitar bränd lera samt brända benbitar (hittade vid punkterna 11-22), hvilka tillsammans vägde 0,32 kg.

Af fynden framgår att det undersökta området med undantag kanhända för dens sydvästra och östra kant hört till en forngrop, möjligen ett stenröse, som blifvit förstört och kanske äfven plundrat på sitt innehåll. (Jfr St. H. M. 4902:1-13).

Undersökning af brändgropsområdet III.

Grupper af större och mindre stenar invid en gårdsgård, som är leddi sydlig riktning från grinden i hagens nordöstra hörn och på platan stöter ihop med två andra gårdes-

gärddar, hade föranlett dr Sirelius att i sin kartskiss öfver Mäkihaka markera en fornlämning, hvilken han betecknade med nr 9. Då äfven jag ansåg ^{det} troligt att på detta ställe och i dess närmaste omgifning kunde finnas brandgrafuar, beslöt jag att företaga en undersökning af platsen i fråga.

Det ~~af~~ undersökta området är på min planritning betecknad med nr III. Dess längd utgör 21,5 m, dess bredd varierar mellan 5,3 och 10 m. Såsom hagen för öfrigt var det beväxt med torftigt gräs, lingonris och embuskar. Marken sluttade blott obetydligt från Still N och från O till W.

Undersökningen ådagalade att området faktiskt innehöll grafuar med rester af brända lik och föremål från folkvandringstiden. Vid gräfningsarbetet blottades strax under torfen ett kulturlager af växlande mäktighet, hvars botten dock ingenstades låg djupare än 25 cm under jordytan. Under det samma anträffades orörd sand. Endast i områdets södra ända trädde bärgrunden ställvis i dagen eller låg under ett mycket tunt jordskikt. I kulturlagret fanns en mängd mindre stenar (af ett beräknadt storlek och mindre), af hvilka en del stack fram ur torfen. I mellersta delen af det undersökta området mellan punkterna A, C och J (jfr kartan), där äfven fynden voro talrika, lågo dessa stenar så tätt, att de liknade ett slags gles stensättning. Hufvudsakligen mellan dessa stenar, men äfven under och på desamma lågo resterna från likklädet-brända ben och af elden skadade smycken, redskap och vapen. Brända benbitar hittades för öfrigt nägorlunda jämnt kring-spridda öfver nästan hela det undersökta området; i ringare mängder endast i dess sydöstra ända och längs dess östra längsida. De tillvaretagos - så vidt detta var möjligt - alla och medfördes till museet, där deras sammanlagda vikt befunns

utgöra 2, 166 styk.

Fyndställena för de föremål, som blefvo framgräpda ur jorden, äro på kartan angifna med siffrorna 1-163. En blick på kartan visar att fynden voro talrikast i området mitt mellan punkterna B, C och J. En fullkomligt exakt föreställning om fyndens spridning fås dock ej af siffrorna, emedan jorden i de mellan dem liggande toma fälterna innehöll några föremål, som icke blefvo hittade af gräfvarena utan kommo fram först vid sällningen. Fynden äro beskrifna och afbildade i museets katalog under nr 4902: 44-290. De bestå af verktyg, vapen och smycken, lerkärlsbitar, stycken af bränd lera, slagg m. m.

Verktygen utgöras af flera knifvar (hittade vid punkterna 8, 14, 23, 24, 29, 30, 61, 101, 119, 126, 136, 157 samt mellan 128 och 129), en järncelt (vid 1), en skära (vid 120) och ^{ett} fragment af en annan (?) (vid 24), en sax (vid 77), en borr (vid 91), en mettkrok ^{af järn} (vid 5, den första från folkvandringstiden i Finland och tillika den äldsta hos oss), ett par eldstäl (vid 43, 133) samt flintstycken (vid 45 och 70), 3 brynen (vid 62, 71, 123), en oval platt sten med spår af slipning (vid 163), en sländtrissa (vid 279), några klinknaglar och spikar. Af vapen och vapendelar hittades följande: fragment af ett enäggt svärd (?) (vid 9, 11 och 13), en mängd fragment af svärdfästen, nämligen en svärdsknapp af brons (f. i norra delen af området vid sällning), många fragment af fästets tvärstänger (vid 11, 37, mellan 37 och 38, vid 39, 40, 42, 44, 49, 64, 65, 67, 69, 71a, 85, 92, 96, 97, 101, 124, 160), ett fragment af svärdshandtagsbeslaget (vid 25), halfcylinderformiga randbeslag af ^{brons till} svärdslidor (vid 36, 44 och 122) samt vid sällning), 2 spjutspetsar med hullingar (vid 74, 76, 121, 125), ett halfcylinderformigt randbeslag af järn

möjligen från en sköld (vid 114), en fragmentarisk pilspets af ben (vid sällning), en pilspets (?) af järn (vid 75), 2 halfföriska järnknappar, möjligen från en sköld (mellan 13 och 14).

Af smycken, beslag m.m. förkomma bland fynden: fragment af 2 eller 3 genombrottna runda bronspännen = Hackman-Heikel, Vorgesichtl. Altertümer 38₂₀ (vid 21, 154, 156); ett rundt bronspänne = loc. cit 38₁₈; 2 likarmade bronspännen af typen loc. cit 39₁₁ (vid 78, 116); fragment af ett stort genombrottet bronspänne = Vitth. Histor. v. Antik. Akademiens Månadsblad 1894, fig. 21 (vid 139); 3 järnsölgor med rembeslag (vid 129, 131, 134); 5 järnnålar med ringformigt hufvud (vid 4, 15, 32, 93, 118); några fragment af bronskedar (vid 73, 90, 103 samt vid sällning); en 8-formig länk af en bronsked; fragment af en kedhållare (?) (vid 95); ett hängsmycke från en hästmundering (?) (mellan 149 och 158); en pärla af lera (vid 3); 8 glaspärlor (vid 28, mellan 34 och 35, vid 148, 149, 150 och vid sällning); en arming af brons af typen Hackman-Heikel, Vörg. Alt. 50₂₂ (vid 87); fragment af en fingerring (?); 4 långa remändbeslag af järn (vid 10, 37, 52 och 128); ett dito med bronsbeläggning (vid 57); ett djurhufvudformigt ändbeslag af brons (vid 63); ett genombrottet rembeslag af brons (vid 82); smala beslag af järn med brons- eller järnritar (mellan 31 och 35, 40 och 41, vid 50, 51, 57, 89, 113, mellan 111 och 113, mellan 128 och 133, vid 146); en kupig bronsknapp, möjligen beslag till ett hästmundering eller bälte (vid 66); 2 dubbelkoniska bronsknappar (vid 106 och 159), en platt rund knapp (?) af brons; ett krokformigt beslag (?) af brons (vid 140); desutom fragment af bronsblek samt andra obestämbara brons- och järnfragment och stycken smält brons.

Bitar af oörnerade lerkärl hittades i relativt ringa mängd och alla i områdets västra hälft (vid 31, 31a, 33, 34, 38, 41, mellan 40 och 41, vid 46, 68, 69b, 72, 79, mellan 68 och 84, 98, 137,

143, 144, 145, 151, 152, 153, 155 och vid sällning).

Slagg och bränd lera förekom hufvudsakligen i områdets syd-
östra del.

Hästtänder hittades vid 55 och 62.

Alfred Hackman.

Gräfvningar på Mätkihaka år 1908.

Tjuni 1908 fortsatte jag jämte notarien K. Soikkeli gräfvningsarbetena på Mätkihaka. Denna gång undersöktes ett område af ungefär 14 m längd och 2,7-11 m bredd, som grän- sade till sydöstra delen af det nyss beskrifna området III. På min karta öfver Mätkihaka är detta nya område betecknad med IV. Det upptager den ofoannämnda plattans yttersta ända mot O, men sträcker sig likväl icke alldeles in till kanten af den stämliken branta sluttningen. Mot N skil- jes den från denna af en smal bärgknall, mot O ligger mel- lan IV och den af Sirelius undersökta grafven B (nr 143 i Aspelins förteckning) ett cirka 8 m bredt sterilt område, där bärggrunden ställvis tröder i dagen.

Området IV förteckade före undersökningen samma utse- ende som det envid liggande området III; liksom detta var det beväxat med enbuckar, lingonris och höftigt gräs. Här och där stucko några stenar fram ur torven; några större stenblock lägo på områdets södra gräns. Undersökning- en gaf följande resultat. I områdets västra del och i dess mitt framträdde strax under torven en likadan stenplan som i området III. Stenarna lägo i ett mörkt kulturla- lager af 7-25 cm djup maktighet. Under detta vidtog ett orördt lager hafssand; i stenplanens sydöstra och östra del lägo dock kulturlagret direkt på bärggrunden. Mel- lan och på stenplanens stenar, men äfven under densamma hittades brända bensmuler. De anträffades talrikast i sydvästra och mellersta delen, däremot i mindre mängd i östra delen. Deras sammanlagda vikt utgör 1,132 kg. I stark motsats till den stora mängden fynd från området III stod det ringa antal metall-

föremål, som hittades här. I västra delen, vid punkt 1 på kartan, anträffades en järnknif, liggande under en sten på den orörda marken. En annan knif hittades i områdets östra del (vid 3) äfven under stentäckningen samt mellan ett par mindre stenar och cirka 4 cm ofven om sandbotten. I en grupp lägo i områdets norra del (vid 4-8) ungefär 12-20 cm under torfven en järnsölja, ett fragment af ett bågspänne (?) af brons, en knif samt en liten bestyckspets. Likt O om dessa föremål hittades en järnnål med ringformigt hufvud samt ett stycke N om 4-8 nära punkt O på kartan en järnbit (möjligen härrörande från en skära), slutligen i områdets södra del hälften af en glaspärla, ett fragment af en sländtrissa, och en liten taljd benbit samt (vid 2) en lerkärlbit - den enda, som hittades i hela området. Däremot förekom här, i synnerhet i områdets södra del, en stor mängd stycken bränd lera, af hvilka några bära tydliga aftryck af trävirke samt därför möjligen härröra från s. k. klinhus. Tynden från området IV äro katalogiserade under nr 5128: 1-48.

Medan således den del af området, som upptogs af stenplanen, innehöll ett kulturlager med en myckenhet brända ben och några fornsaker och därför måste anses ha varit en grafplats, visade sig områdets nordvästra kant bestå af orörd sandjord. Gräfningarna fortsattes därför icke åt detta håll, så att mellan områdena III och IV ett kilformigt område af 3-6 m bredd förblef ounderkänt. Vid punkterna P och H i östra delen af IV låg på kulturlagret ett 20-30 cm högt lager sand, hvilket således tydligen vid något senare tillfälle hade blifvit påkastadt. Vid den yttersta västra ändan af IV, på gränsen mot III stötte arbetarna ungefär 20 cm under jordytan på ett 0,50 m bredt och 1,50 m långt och 15 cm tjockt kallager, som utgjordes af resterna af korvris på hvarandra lagda trästycken, - möjligen H delar af ett likhöl.

Efter undersökningen återställes området efter möjlighet i dess förra skick. Helsingfors den 20 maj 1909.

Alfred Hackman.

Lillkyro, Perkiöby.

2888
1. Maklaisten tönkki sett från KIRSTINMÄKI
eller från S mot N; a lärarinnean Anna Koskinens stuga;
b Serafia Koskinens stuga; b' Kalliomäki torp; c rian på
Mäkihaka.

2889
2. Mäkihaka, sett från W; a rian; b Kalliomäki torps ut-
hus; c brandgraven nr 3 (l. 145); d grafvåret nr II.

2890, 2896

3. Rösät II på Mäkihaka, sett från W. Till vänster
 rian; vsk. V. H. M. 4902: 14-43.

2894-5

4. Brandgräven I på Mäkihaka, sett från W. Jfr.
 V. H. M. 4902: 1-13.

Lilkyro, Perkiö by.

4. En del af brandgrafsområdet III på Mäkihaka 2891-2
sedd från W.

5. Mäkihaka sedt från NO hörnet; i bakgrunden rian (a.),
Kallionmäki torps uthus (b.) och Anna Koskinens stuga (c.); vid d brand-
grafområdet III, vid e brandgraven I, vid f röset II. 2893

L. 136
A. Hackman 1907.

2897
6. En del af brandgrafsområdet III under pågående undersøgelse,
set fra W.

2899
7. Perähaaka ungefär 100 m N från Mäkinaka,
set fra W.

Lillkyro

2914-15

1. Bilden är tagen från den på Kyro-älfs högra (östra) strand löpande
landsvägen åt E; a Selkämäki by; b Mäklästenkonkka; c Kirssti-
mäki; d Juka Flanteris hemman; e Matti Flanteris hemman. b-e
ligga på Perkiö-bys mark.

2. Östra delen af Mätkihaka; brandgrafsområdet ²⁹¹⁷⁻¹⁶ IV - det med enkelt beväxna området mellan stenarna och gårdsgården - före undersökningen, sett från S.

3. Brandgrafsområdet ²⁹¹⁸ IV under pågående undersökning i den blottade stenläggningen. I bakgrunden Selkämäki by, a Lillkyrs-kyrka; b försöksamlingen Salomon Wilkman.

Lillkyro, Perkiö by.

4. Brandgrafsområdet IV under pågående undersökning; den blottade stenläggningen; fotografen tagen från S mot N. ²⁹²⁰

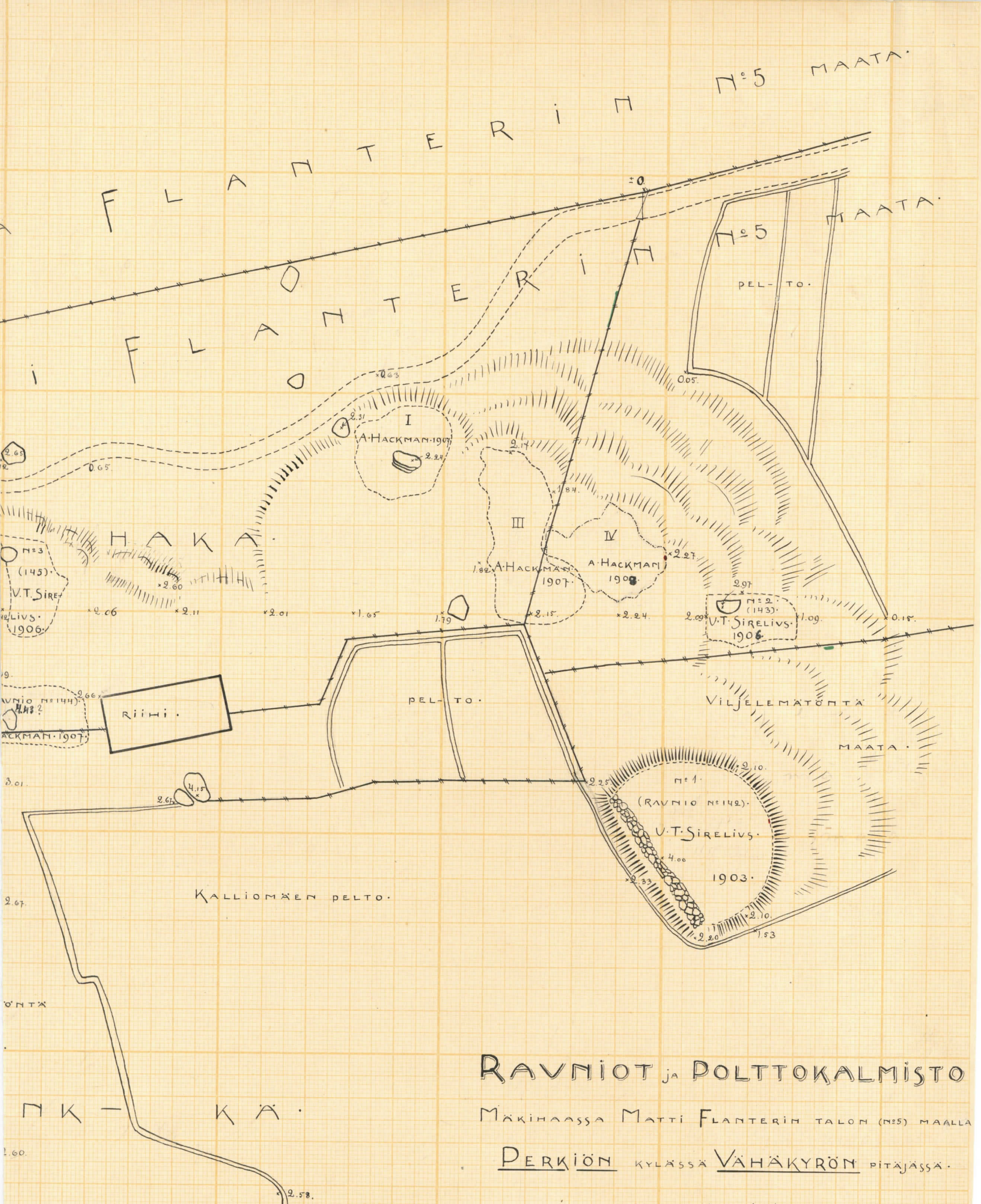

5. Brandgrafsområdet IV under pågående undersökning; sett från W; de stora stenarna på det undersökta områdets södra kant. ²⁹²¹

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 15 20 25 30 35 40 45 50 m

SKALA 1:500

RAVNIOT JA POLTTOKALMISTO

MÄKIHAASSA MATTI FLANTERIN TALON (N^o5) MAALLA

PERKIÖN KYLÄSSÄ VÄHÄKYRÖN PITÄJÄSSÄ.

KARTOITTI VUONNA 1907.
A. HACKMAN.

Välkkyö, Parkit
Juko Händerin maa
Matti Händerin maa

MÄKIHAKA.

III
(145)
U.T.
S.-06

I
A.H. 1907
2.24

III
A.H.
07.

IV.
A.H. 1907.

II
(143)
U.T.S. 1907.

II (144)
A.H. 1907

Rähi.

pellto

KIKO-
AUKO
AITTA.

Kauniomaen torppa

WAVETTA

kuk-
turna

pellto

Kauniomaen pellto.

I
(142)
U.T.S. 1903.
gja

Maukaisen

Tönnkä

Rauniot ja peltokalmisto

Perkion kylässä Mäkihaassa

Välkkyön pitäjässä.

ROUKKIO n° II 144

MÄKIHAASSA MATTI FLANTERIN (n° 5) ja KALLIOMÄEN

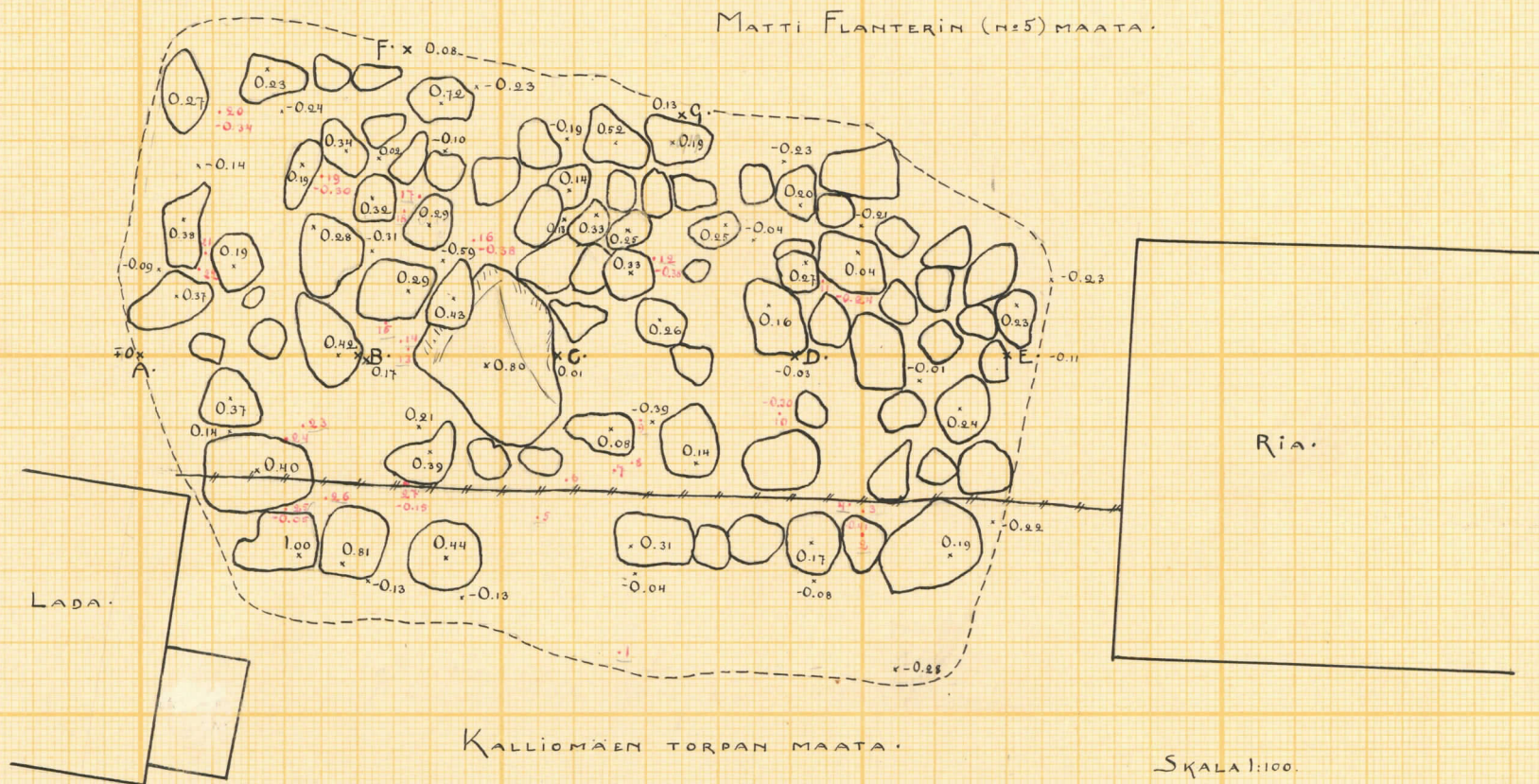
LIOMÄEN TORPAN MAIDEN RAJALLA, PERKIÖN

KYLÄSSÄ VÄHÄKYRÖN PITÄJÄSSÄ.

Tutki ja kartoitti vuonna 1907

A. HACKMAN.

Punaiset numerot osoittavat esiiniden ja
poltettuiden luusirpaleiden löytökohtia
sekä niiden korkeussuhteita.

SKALA 1:100.

0 1 2 3 4 5 m

Handwritten signature or note in the bottom right corner.

POLTTOHAUTA III (.....)

rehiä " IV (-----)

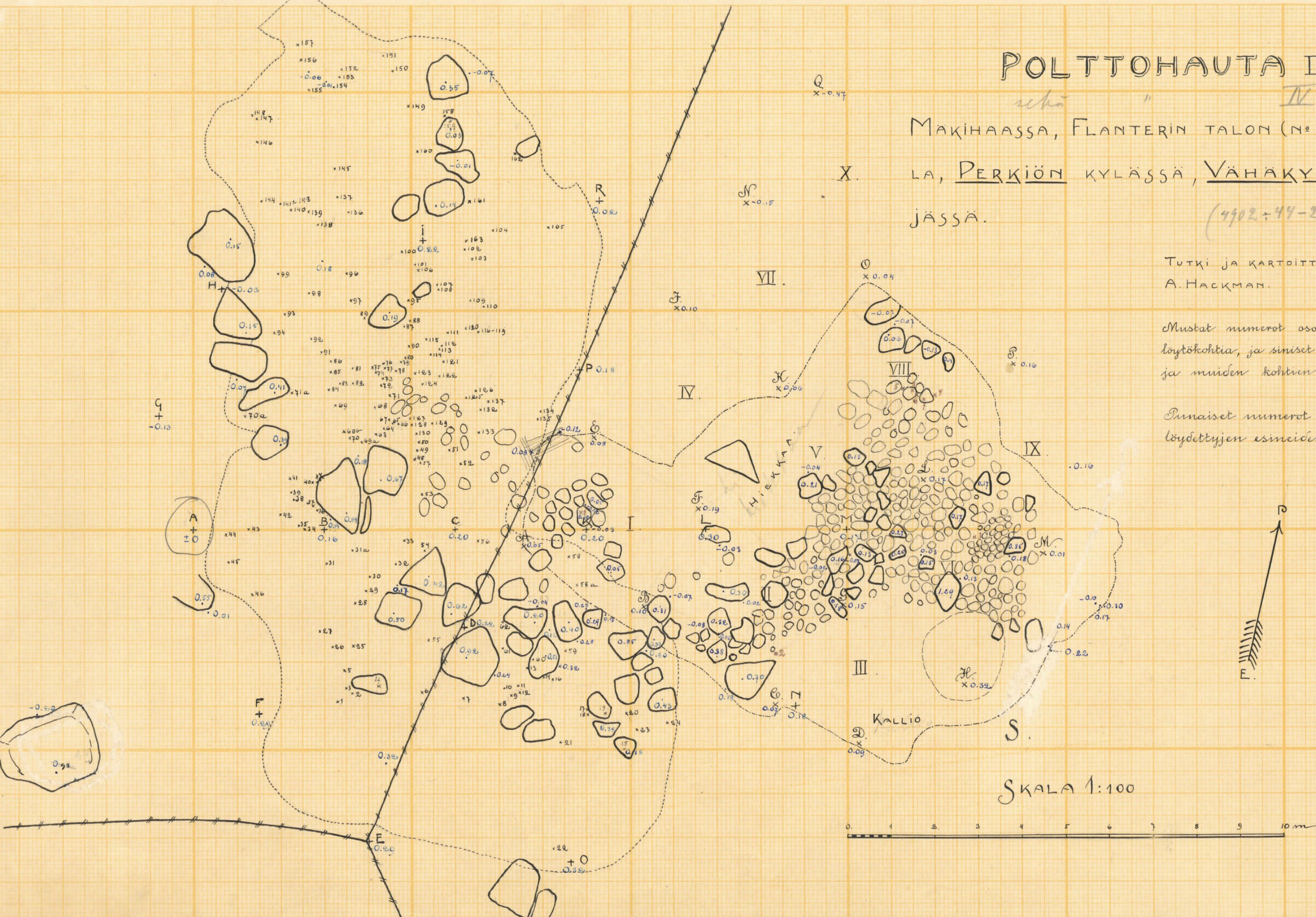
MAKIHAASSA, FLANTERIN TALON (N° 5) MAAL-
LA, PERKIÖN KYLÄSSÄ, VÄHÄKYRÖN PITÄ-
JÄSSÄ.

(4902:44-290; 5128:1-78)

Tutki ja kartoitti vuonna 1907 ja vuonna 1908.
A. HACKMAN.

Mustat numerot osoittavat esineiden
löytökohtia, ja siniset numerot kivien
ja muiden kohtien korkeusluhtia.

Punaiset numerot osoittavat v. 1908
löydettyjen esineiden löytökohtia.

SKALA 1:100

